

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาและการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงในเรื่องปัญหา และความต้องการในการสอนวิชาสุขศึกษาของครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ยังไม่มีผู้ใดทำไว้ก่อน แต่มีรายงานที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการสอนวิชาสุขศึกษา ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ชัยยุกต กุลตั้งวัฒนา (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูสุขศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาสุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูสุขศึกษา เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารและครูสุขศึกษา จำนวน 372 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 308 ฉบับ ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสุขศึกษา

1.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร ผู้บริหารและครูสุขศึกษามีความคาดหวังในระดับมากกว่า โรงเรียนสามารถสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาสุขศึกษา แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน พบว่า ผู้บริหารมีความคาดหวังในระดับที่สูงกว่าครูสุขศึกษาทุกข้อ

1.2 โครงสร้างและเนื้อหารายวิชา ผู้บริหารและครูสุขศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก เกี่ยวกับการกำหนดให้วิชาสุขศึกษาเป็นวิชาบังคับ (พ 401-พ 406) แต่เห็นว่า จำนวนหน่วยกิต (0.5 หน่วยการเรียน/ภาค) มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1.3 การจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารและครูสุศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก เรื่อง ความจำเป็นในการแจ้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเกณฑ์ขั้นต่ำของการผ่านรายวิชาแก่นักเรียนก่อนการเรียนการสอน และเห็นว่าวิธีสอนต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการสอนในระดับมาก ได้แก่ การสาธิตและการฝึกปฏิบัติ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การสอนแบบแก้ปัญหา การอภิปราย การถาม-ตอบ การบรรยายหรืออธิบาย การแสดงบทบาทสมมติ การสร้างสถานการณ์จำลอง

1.4 การวัดและประเมินผล ผู้บริหารและครูสุศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก เรื่อง การให้ประเมินผลเรียนเป็นรายวิชาตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของแต่ละรายวิชา การให้มีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและเพื่อตัดสินผลการเรียน การให้ประเมินผลเรียนเป็นรายวิชาโดยคิดเป็นหน่วยการเรียน

1.5 กิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารและครูสุศึกษาเห็นว่า โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสุศึกษาในระดับมาก เรื่อง การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาความสะอาดของโรงเรียน และการจัดประกวดความสะอาดของห้องเรียน

2. ปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะ ผู้บริหารเห็นว่า การที่นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาสุศึกษาเป็นปัญหาในระดับมาก และครูสุศึกษาเห็นว่าครูขาดอุปกรณ์การสอน นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาสุศึกษา และครูขาดแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมในการสอนสุศึกษา เป็นปัญหาในระดับมาก ทั้งผู้บริหารและครูสุศึกษามีความต้องการในระดับมากที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรวิชาสุศึกษา

อัจฉราลักษณ์ ปิ่นทับทิม (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศทางสุศึกษาของครูสุศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 2" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศของครูสุศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 2 โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุศึกษา จำนวน 96 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 96 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ผลการวิจัยพบว่า ครูสุศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการการนิเทศมาก เรื่อง การใช้คู่มือครูตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้อันจะช่วยให้ครูสอนเพื่อให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

สภาพด้านการปฏิบัติ เทคนิคต่าง ๆ ในการสอนวิชาสุขศึกษาให้นักเรียน ความรู้เกี่ยวกับแหล่งวิทยาการและวัสดุอุปกรณ์ทางสุขภาพ การเลือกสื่อและวัสดุอุปกรณ์การสอนให้สัมพันธ์กับบทเรียน การสร้างข้อสอบที่มีคุณภาพ การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาสุขภาพ การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการปลูกสร้างสุขนิสัยที่ดี ต้องการการนิเทศเกี่ยวกับวิธีดำเนินงานโครงการสุขภาพในโรงเรียน เมื่อเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศ ระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์มากกับครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์น้อยพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุรินทร์ ฤทธิสาร (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูสุขศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูสุขศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาสุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยส่งแบบสอบถามถามครูสุขศึกษา จำนวน 218 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูสุขศึกษามีปัญหาปานกลางในด้านเนื้อหาวิชา การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรม การประเมินผล ตลอดจนสื่อการเรียนวิชาสุขศึกษา และที่มีปัญหาน้อย คือ ด้านวัตถุประสงค์วิชาสุขศึกษา จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อย กับครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก พบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยมีความคิดเห็นว่าตนมีปัญหามากกว่า

นพรัตน์ สุขมาลัยพงศ์กุล (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการสื่อการสอนของครูสุขศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 12" มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาและความต้องการสื่อการสอนสุขศึกษาของครูสุขศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุขศึกษา จำนวน 130 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 114 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 87.69 ผลการวิจัยพบว่า ครูสุขศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอนอยู่ในระดับปานกลาง เรื่อง การเลือกวัสดุอุปกรณ์การสอน การผลิตและจัดหาวัสดุอุปกรณ์การสอน มีปัญหาในระดับน้อย เรื่อง การใช้วัสดุอุปกรณ์การสอน มีความต้องการเกี่ยวกับสื่อการสอนในระดับมาก ด้านเนื้อเรื่องสุขศึกษา และงบประมาณสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์การสอนวิชาสุขศึกษา

สมพงษ์ เรืองศรี (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผล วิชาสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 3" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ และสำรวจความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดและประเมินผลของครูสุขศึกษาที่มี ประสบการณ์การสอนต่างกัน โดยส่งแบบสอบถามถามครูสุขศึกษา จำนวน 220 คน ผล การวิจัยพบว่า วิธีที่ครูสุขศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลในระดับมาก คือ การใช้ แบบทดสอบปรนัย การสังเกตทัศนคติและความสนใจภายในและภายนอกห้องเรียน การ สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ครูสุขศึกษามีปัญหาในระดับมาก เรื่อง ขาดคู่มือและอุปกรณ์ ในการวิเคราะห์ข้อสอบ ขาดความรู้ในการสร้างแบบวัดทัศนคติขึ้นใช้เอง คาบการ เรียนน้อยมีการวัดผลด้านปฏิบัติไม่ทั่วถึง ครูสุขศึกษามีความต้องการในระดับมาก เรื่อง ให้มีครูที่จบวิชาเอกสุขศึกษาบรรจุในหมวดวิชาพลานามัยอย่างน้อยโรงเรียนละ 1 คน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูสุขศึกษา ที่มีประสบการณ์การสอนมาก พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศิริไล กลกิจสกุลผล (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 6" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอน วิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 6 และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ระหว่างครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูที่มีประสบการณ์การสอนมาก โดยส่งแบบ สอบถามไปยังครูที่สอนวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 208 ฉบับ ผล การวิจัยพบว่า ครูมีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาโดยเฉลี่ย อยู่ในระดับน้อยในด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชาสุขศึกษา ด้านวิธีสอนวิชาสุขศึกษา ด้านสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษา และ ปัญหาด้านอื่น ๆ ในการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา

สุขุม ชันแก้ว (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การปฏิบัติงานนิเทศวิชาสุขศึกษาของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย ตามการรับรู้ของตนเองและครูสุขศึกษา" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการปฏิบัติงานนิเทศวิชาสุขศึกษา ของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย โดยส่งแบบสอบถามไปยังหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยและครูสุขศึกษา จำนวน 572 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 507 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 88.63 ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยปฏิบัติการณ์นิเทศอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการวางแผนการนิเทศวิชาสุขศึกษา ด้านหลักสูตรสุขศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านสื่อการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษา ด้านการจัดและบริหารสภาพและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ด้านการพัฒนาบุคลากร ด้านการสร้างขวัญและกำลังใจ เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้การปฏิบัติงานนิเทศของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยระหว่างหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยกับครูสุขศึกษา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จุไรรัตน์ แพรพรรณราย (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการนิเทศของครูสุขศึกษาในโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการนิเทศของครูสุขศึกษาโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการนิเทศ ระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุขศึกษาจำนวน 121 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูสุขศึกษามีปัญหาการสอนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย มีความต้องการนิเทศทางด้านสุขศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับคือ ด้านการใช้หลักสูตรและเนื้อหาวิชาสุขศึกษา ด้านคุณสมบัติของผู้ให้การนิเทศทางด้านสุขศึกษา และด้านการจัดการนิเทศ การเปรียบเทียบปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษาในด้านต่าง ๆ ระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก พบว่า มีปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการการนิเทศไม่แตกต่างกัน

ลูจิตรา แสงหิรัญ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนสุขศึกษาของครูสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนสุขศึกษาของครูสุขศึกษาที่มีพื้นฐานวิชาเอก-โท ต่างกัน โดยการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูสุขศึกษาในชั้นเรียน จำนวน 36 คน ๆ ละ 3 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนที่ครูสุขศึกษาปฏิบัติ คือ การสร้างความพร้อมให้กับนักเรียนโดยการเตรียมอุปกรณ์การเรียน การเสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน สื่อการสอนที่ใช้ส่วนมากเป็นกระดาษดำ มอบหมายงานให้นักเรียนหลังจบบทเรียนแล้ว เข้าชั้นเรียนและออกจากชั้นเรียนตรงเวลา เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของครูสุขศึกษาที่มีพื้นฐานวิชาเอก - โทแตกต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

กลชัย เอี่ยมสวัสดิ์ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษา ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุขศึกษา ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 312 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมา 250 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 80.13 ผลการวิจัยพบว่า ครูสุขศึกษามีปัญหาการสอนสุขศึกษาอยู่ในระดับน้อย ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการสอนและผลิตสื่อการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียน แต่ครูสุขศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรื่องการขาดคู่มือการสอนสุขศึกษา การขาดทักษะในการผลิตสื่อการสอน ครูสุขศึกษาต้องการการนิเทศอยู่ในระดับน้อย ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการสอนและการผลิตสื่อการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล และด้านการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียน แต่มีความต้องการอยู่ในระดับมาก ด้านคุณสมบัติของศึกษานิเทศก์และการจัดการนิเทศ โดยต้องการศึกษานิเทศก์ที่มีมนุษยสัมพันธ์และการนิเทศแบบประชุมกลุ่ม ในด้านจัดการนิเทศนั้น ครูมีความต้องการในระดับสูง โดยเฉพาะเรื่องทักษะในการผลิตสื่อ ทักษะในการสร้างข้อสอบวัดทัศนคติ และมีความต้องการที่จะ

เข้ารับการนิเทศ และประชุมกลุ่ม การจัดศูนย์คู่มือการเรียนการสอน การจัดนิมฟ์
 เผยแพร่งานวิจัยทางสุขภาพ การสาธิตการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ และการเข้าร่วมประชุม
 และฝึกปฏิบัติงาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

แอนตัน (Anton, 1972) ได้ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์วิธีสอนสุขภาพและ
 สวัสดิศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษารัฐอิลลินอยส์" (An Analysis of Method Used to
 Teach Health Education and Safety Education in Selected Secondary
 School of Illinois) ผลการวิจัยพบว่า วิธีสอนที่ใช้บ่อยมากคือ การอภิปราย การ
 บรรยาย การตอบคำถาม การสาธิต การค้นคว้าและเสนอรายงาน ซึ่งแต่ละวิธีใช้มาก
 พอ ๆ กัน วิธีสอนดังกล่าวเหมาะสำหรับครูใหม่ที่ขาดประสบการณ์และขาดความชำนาญใน
 การสอน นอกจากนี้ยังพบว่า การที่ครูไม่ประสบผลสำเร็จในการสอนเป็นเพราะไม่ได้
 เตรียมการสอน

ฟอล์คเคนเบอร์รี่ (Faulkenberry, 1980) ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา
 เรื่องการสอนสุขภาพ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐเซาท์แคโรไลนา" (A Study of
 Health Instruction in South Carolina Public Senior High Schools)
 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินสถานภาพของโปรแกรมการสอนสุขภาพและเพื่อศึกษาปัญหา
 และเสนอแนะแนวทางพัฒนา โดยใช้แบบสอบถามครูสุขภาพจำนวน 164 คน ผลการวิจัย
 พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่เปิดสอนวิชาสุขภาพแยกเป็นวิชาต่างหากไม่รวมกับวิชาอื่น วิชา
 สุขศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการศึกษา วิชาสุขภาพยังไม่ได้รับการสนับสนุน
 อย่างเพียงพอจากผู้บริหารระดับท้องถิ่นและระดับรัฐ ครูสุขภาพส่วนใหญ่ยังขาดวุฒิทาง
 สุขศึกษา ตำราและคู่มือครูมีคุณภาพต่ำยังใช้เป็นแนวทางได้น้อย และครูสุขภาพโดย
 ทั่วไปรู้ปัญหาการศึกษาในโรงเรียน และมีความต้องการที่จะให้มีการพัฒนาการศึกษา
 ในโรงเรียนต่อไป

ชอว์ และนอร์ฟลีท (Shaw and Norfleet, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาหลักสูตรสุขภาพระดับมัธยมปลาย" (Development of a High School Health Education Curriculum) โดยใช้แบบสอบถามถามครู ผู้ปกครองและนักเรียนผลการวิจัยพบว่า

1. ครูจะต้องสอนและแนะนำเกี่ยวกับบุหรี แอลกอฮอล์ ยาเสพติด การปฐมพยาบาลและสวัสดิศึกษา
2. ครูควรพัฒนาการสอนของตนเอง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร
3. ควรมีการสอนเพศศึกษาและจิตวิทยา วิชาเลือกควรสัมพันธ์กับชีววิทยาหรือเกี่ยวกับวิชาที่นักเรียนสนใจ
4. คณะกรรมการสุขภาพควรประกอบด้วย ผู้สอนวิชาสุขภาพ จิตวิทยา การศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น
5. แต่ละโรงเรียนควรมีรายการเกี่ยวกับอันดับความต้องการด้านสุขภาพ ของนักเรียน

นอกจากนี้ครูสุขภาพควรมีความรู้และทักษะในการสอนเป็นทีม ซึ่งประกอบด้วย ครูสุขภาพ ครูวิทยาศาสตร์ ครูจิตวิทยา และคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ในชุมชน

เรย์มอน (Raymond, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมการสอนสุขภาพในโรงเรียนรัฐบาลแห่งรัฐจอร์เจีย" (A Descriptive Study of Health Instruction Program in Georgia Public Schools Grade 8 - 12) โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนที่ทำการสุ่มตัวอย่างไว้ 100 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูสุขภาพ ครูพลศึกษา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางด้านพลศึกษา ควรมีส่วนร่วมในการวางแผนและการสอนสุขภาพมากที่สุด โรงเรียนควรจัดโครงการอาหารกลางวัน โครงการสวัสดิภาพและคณะกรรมการสุขภาพไว้เป็นกิจกรรมนอกชั้นเรียน เพื่อเป็นการช่วยส่งเสริมความรู้และความเป็นผู้นำของนักเรียนที่เกี่ยวกับกิจกรรมสุขภาพ สำหรับการจัด

หลักสูตรสุขภาพศึกษาในโรงเรียนควรจัดให้รัดกุม โดยมีคณะกรรมการหลักสูตรในโรงเรียน
ครูสุขภาพ และคณะกรรมการการศึกษาในโรงเรียนควรเป็นผู้มีหน้าที่ในเรื่องนี้

ฮันนिरันตร์ (Hunnirun, 1985) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจำแนกสมรรถนะ
ของครูสุขภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในประเทศไทย" (The Identification of
Competencies for Secondary School Health Educators in Thailand)
กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสุขภาพในมหาวิทยาลัย 60 คนและครูสุขภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษา
300 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูทั้งสองกลุ่มเห็นด้วยกับความสำคัญของสมรรถนะของครู
สุขภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษา สมรรถนะ 66 ประการได้รวบรวมไว้ในแนวเดียวกัน 8
ด้าน เป็นพื้นฐานสำหรับการสร้างรูปแบบสำหรับการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพของครูสุขภาพใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา ในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้ให้ข้อเสนอแนะว่ารูปแบบ
ดังกล่าวควรจะมีที่ยืดหยุ่นเหมาะสมกับความแตกต่างของแต่ละท้องถิ่น

ซัทเทอร์แลนด์ และฟาสโก (Sutherland and Fasko, 1987) ได้ทำการ
ศึกษาเรื่อง "สมรรถนะของวิชาสุขภาพ" (Competencies of Health Education)
มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถภาพที่คาดหวังของครูผู้สอนวิชาสุขภาพ ที่สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท พบว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีควรมีความรู้
ในเนื้อหาวิชาสุขภาพเป็นอย่างดี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทนั้น ควรมีทักษะ
ในการบริหารและการประเมินผลเพิ่มขึ้นด้วย

สรุปรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากรายงานการวิจัย ที่เกี่ยวข้องด้านปัญหาการเรียนการสอนในประเทศสรุปได้
ว่า ปัญหาการเรียนสุขภาพที่พบ คือ ปัญหาการใช้หลักสูตรการสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์
ของหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรายวิชา การจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม
และสอดคล้องกับเนื้อหา ปัญหาขาดวัสดุอุปกรณ์ในการสอนวิชาสุขภาพ งบประมาณที่
จัดสรรสำหรับซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการสอนมีไม่เพียงพอ ขาดเอกสารและหนังสือแนะนำ

การสร้างข้อสอบที่คนคิดด้วยตนเอง การวัดผลด้านการปฏิบัติทำได้ไม่เต็มที่เนื่องจากมีเวลาน้อย การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอน เช่น การจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน การให้บริการทางสุขภาพ ยังปฏิบัติได้น้อย เนื่องจากขาดความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ไม่เพียงพอ ครูสุศึกษาที่มีความเห็นว่ากรมสามัญศึกษาควรบรรจุครูที่จบเอกสุศึกษาโรงเรียนละ 1 คน จะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ลงได้ นอกจากนี้ ครูสุศึกษา ยังต้องการให้หัวหน้าหมวดวิชาพลาสมาฯ ปฏิบัติการนิเทศการสอนวิชาสุศึกษาต่าง ๆ ให้มากขึ้นกว่าเดิม

ปัญหาการสอนสุศึกษาในต่างประเทศพบว่า การสอนสุศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะครูสุศึกษาไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า มีวิธีการสอนแบบบรรยายอภิปรายเป็นส่วนใหญ่ โรงเรียนยังขาดครูที่มีวุฒิทางสุศึกษา และไม่มีตำราและคู่มือครูที่มีคุณภาพ วิชาสุศึกษา ยังไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอจากผู้บริหาร ครูสุศึกษา มีความต้องการที่จะให้มีการพัฒนาการสุศึกษาในโรงเรียน โดยการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียน และมีโครงการสวัสดิภาพและคณะกรรมการสุขภาพไว้เป็นกิจกรรมนอกชั้นเรียน และการจัดสื่อการเรียนการสอนที่เป็นความต้องการอย่างแท้จริงให้กับครูสุศึกษา นอกจากนี้ ครูสุศึกษา ผู้ปกครองและนักเรียน ยังต้องการให้ครูพัฒนาการสอนของตนเอง มีความรู้ และทักษะการสอนเป็นทีม ต้องการให้มีการสอนและแนะแนวเกี่ยวกับโทษของการสูบบุหรี่ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ โทษของยาเสพติด วิธีการปฐมพยาบาล สวัสดิศึกษา เพศศึกษา และจิตวิทยา มีคณะกรรมการสุขภาพ และรายการเกี่ยวกับอันดับความต้องการด้านสุขภาพของนักเรียนด้วย นอกจากนี้ครูผู้สอนวิชาสุศึกษาควรมีความรู้ในเนื้อหาวิชาสุศึกษาเป็นอย่างดี

จากสรุปรายงานผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในการสอนวิชาสุศึกษา มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การสุศึกษาในโรงเรียนยังขาดการเอาใจใส่อย่างแท้จริงจากผู้เกี่ยวข้องทั้งทางด้านรัฐบาลและเอกชน ซึ่งถ้าหลายฝ่ายร่วมมือช่วยกันพัฒนาการสุศึกษาในโรงเรียนอย่างจริงจังแล้ว พื้นฐานทางด้านสุขภาพของประชากรทั่วโลกก็จะดีและมีความมั่นคงมากขึ้น